

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **P. R. (R.)** skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., art. 56 ust. 3 ww. ustawy w zw. z art. 12 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w dniu 29 lutego 2024 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 532 § 3 k.p.k.

wniosku obrońcy skazanego w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 18 września 2023 r. sygn. VI Ka 203/22, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z 20 grudnia 2021 r. sygn. II K 347/21

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku i odmówić wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z 20 grudnia 2021 r. sygn. II K 347/21 uznał P. R. za winnego popełnienia następujących czynów:

- z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ww. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I wyroku). Ponadto, na podstawie art. 33 § 2 k.k. do czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku orzekł wobec ww.

oskarżonego karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 30 złotych każda (pkt II wyroku);

- z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ww. ustawy wymierzył mu karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności (pkt III wyroku), zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. co do czynu opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku orzekł wobec ww. oskarżonego karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 30 złotych każda (pkt IV wyroku).

Ponadto Sąd I instancji na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec ww. oskarżonego w pkt I i III części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt V wyroku). W oparciu o tę podstawę prawną sąd połączył orzeczone wobec w pkt II i IV części dyspozytywnej wyroku kary grzywny i wymierzył mu karę łączną grzywny w wysokości 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych (pkt VI wyroku).

Sąd I instancji orzekł także na podstawie art. 45 § 1 k.k. przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 205 200 zł (dwustu pięciu tysięcy dwustu złotych) (pkt IX) wyroku, a także zasądził od oskarżonego, na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, kwotę 3 000 zł (trzech tysięcy złotych), na rzecz Stowarzyszenia [...] z siedzibą w Z. (pkt VIII wyroku).

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę wyrokiem z 18 września 2023 r. sygn. VI Ka 203/22, zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że:

1. w pkt I części dyspozytywnej za początkową datę czynu przyjął luty 2016 r., a nadto ustalił, iż oskarżony uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy w ilości nie mniejszej niż 1090 gramów o wartości 87 200 złotych i obniżył wymierzoną mu karę pozbawienia wolności do 2 lat i 4 miesięcy;

2. w pkt II części dyspozytywnej jako podstawę kary grzywny przyjął art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i obniżył jej wysokość do 180 stawek dziennych po 30 złotych każda
3. w pkt IV części dyspozytywnej jako podstawę kary grzywny przyjął art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii
4. stwierdził że kara łączna pozbawienia wolności orzeczona w pkt V części dyspozytywnej oraz kara łączna grzywny orzeczona w pkt VI części dyspozytywnej utraciły moc i na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt I i III części dyspozytywnej oraz kary grzywny orzeczone w pkt II i IV części dyspozytywnej i wymierza oskarżonemu P. R. kary łączne 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz 280 (dwustu osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych:
5. w pkt IX części dyspozytywnej zmniejsza wysokość równowartości osiągniętej korzyści majątkowej, co do której orzeczono przepadek, do kwoty 87 200 złotych (osiemdziesiąt siedem tysięcy dwieście złotych).

W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt II wyroku).

Kasację od wyroku sądu odwoławczego wywiódł obrońca skazanego, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucając rażące naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść wyroku:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.
2. art. 410 k.p.k.
3. art. 170 § 1 pkt 2 i 4 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k.
4. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

Skarżący w kasacji wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku sądu I instancji i uniewinnienie skazanego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku sądu II instancji i poprzedzającego go wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a ewentualnie o uchylenie w całości wyroku Sądu

Okręgowego w Jeleniej Górze i przekazanie sprawy sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Ponadto skarżący wniósł także o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia do czasu rozstrzygnięcia kasacji.

W odpowiedzi prokurator wniósł o oddalenie kasacji z powodu jej oczywistej bezzasadności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia wobec skazanego okazał się bezzasadny.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., w przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy ma możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Przywołana powyżej regulacja procesowa nie formułuje jednak przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Mając na uwadze zasadę wynikającą z art. 9 k.k.w. niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, nie ulega wątpliwości, iż możliwość, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym.

W zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd utrwalony w orzecznictwie, w którego świetle: „wstrzymanie wykonalności prawomocnego orzeczenia ze względu na swoją wyjątkowość powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa” [postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 23 maja 2022 r. sygn. akt V KK 130/22; podobnie postanowienia SN: z 22 stycznia 2020 r. sygn. akt III KK 5/20; z 18 listopada 2003 r. sygn. akt IV KK 347/03]. Następstwo tego rodzaju mogłoby mieć miejsce w sytuacji, gdy już pobieżna analiza kasacji, nakazuje przewidywać ewentualność jej przyszłego uwzględnienia, czego natomiast autor wniosku w niniejszej sprawie nie wykazał. Sąd Najwyższy zauważa także, iż nadzwyczajny charakter kasacji i

związane z nim skutki procesowe zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k., czynią wstrzymanie wykonania orzeczenia możliwym, dopiero gdy ewentualność uwzględnienia kasacji jawi się jako wysoce prawdopodobna.

Analiza materiałów postępowania oraz wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionych kasacji – w ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym składzie, nie prowadzi do stwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[PGW]

[ał]